

El paràsit i la seva mobilitat sobre els organismes vius

pel Dr. MONISTROL I SALA

(Inspector Municipal de Sanitat Veterinària de l'Hospitalet)

Als que per les vostres ocupacions o relacions haureu sentit parlar dels paràsits us haurà cridat l'atenció la manera que éssers tan petits siguin causa de tan grans precaucions que l'home pren degut als grans perills que per la seva salut representen. Però abans de parlar-vos amb més o menys detalls d'ells, i a fi de tenir-ne un bon concepte, crec convenient fer-vos llur presentació.

Tot ésser orgànic, des del més rudimentari, com són els que tenen un mínim d'organització vital, com els unicel·lulars, per exemple els microbis, fins als més complicats, com són els vertebrats, tenen la gran tendència, per llei impecable de la Naturalesa, a ajuntar-se, donant lloc al que els biòlegs en diuen "associacions biològiques".

Aquestes unions dels éssers poden estar controlades per l'instint de conservació (caràcter asexual), que fan, com si diguéssim, un "segur de vida", i d'aquesta manera formen grans companyies no sols de la mateixa espècie, sinó de distintes.

Altres vegades s'uneixen guiats per l'instint sexual, conduint aleshores a l'associació de mascle i femella, duent com a conseqüència a la constitució de les famílies i societats colonials, com per exemple les abelles i les formigues.

D'altres s'uneixen, no per un esperit de germanor, per formar un bloc de defensa o de sexualitat, sinó que ho fan sota l'objectiu d'exploitar-se o treure el millor profit l'un de l'altre.

Guiats per aquest últim concepte podem reduir a tres els tipus d'associació entre animals de diferent gènere i espècie: Parasitisme, Comensalisme i Simbiosi.

Què és el parasitisme? Un animal procura unir-se a un altre en estreta relació, de tal manera, que solament un d'ells treu profit d'aquesta convivència, mentre l'altre en surt perjudicat o malparat. El que en surt guanyant de tot això és el paràsit, i el perjudicat n'és l'hoste del primer.

En un sentit ben estricte i volent agafar el concepte esmentat a la punta de l'espasa podríem dir com exemple de parasitisme que són paràsits tots els animals que per a alimentar-se devoren l'altre; en aquest cas l'home seria un paràsit de les vaques, bous, porcs, de tots els quals ell s'alimenta; les gallines serien un paràsit dels cucs de terra. No, no és això. El concepte de paràsit l'hem d'agafar en un sentit més estricte. ¿Què és, doncs, un paràsit? És aquell ésser orgànic que viu a despeses d'un altre, habitant sobre o dintre d'ell.

L'adaptació del paràsit és sempre la mateixa; és a dir, a despeses del mateix animal, com per exemple, les Gregarines (endoparàsit, perquè viu a dintre), paràsit d'una sola cèl·lula, assegura la seva vida si és a temps a agafar-se a les vesícules seminals del cuc de terra (paràsit permanent); la puça (ectoparàsit, de viure a fora), xucla la sang dels animals vertebrats (p. temporal).

Cranc (1) que porta a les seves espatlles el cargol (3) i sobre la closca del mateix l'actínia (2), en què a l'extrem superior es veuen els tentacles i al mig la boca